కథావేదిక

ఆశయానికి సంకెళ్ళు

రావిపల్లి నారాయణరావు

డబ్బుండాలి కాని ఒక చిన్న యింటిని ఫలక్‌నుమా ప్యాలస్‌లా కనబడేటట్టు చేయగల ఆర్కిటెక్ట్స్ మనదేశంలో చాలామంది ఉన్నారు.

సాయంత్రం స్నేహితులకు ఒక చిన్న పార్టీ ఇద్దామన్న ఆలోచన వచ్చింది. అదే విషయాన్ని కళ్యాణి చెవిలో వేసాను. ఆమె అందుకు గ్రీన్ సిగ్నల్ ఇచ్చింది. అయితే ఆ పార్టీ ఏ సందర్భంలో ఇస్తున్నదీ ఎవరికీ చివరివరకు తెలియకూడదని, పార్టీ జరుగుతున్నప్పుడు అసలు విషయం బయటపెట్టవచ్చునని ఆమె చెప్పింది. సరేనన్నాను. పార్టీ సంగతి తెలుసుకున్న నా ముఖ్యస్నేహితులు- రాజు, వాసు ఇంటి డెకరేషన్ పని చేపట్టారు. నాలుగు గంటల్లో ఇంటిని ఒక పెద్ద ప్యాలస్‌లా కనబడేటట్టు తీర్చిదిద్దారు.

కళ్యాణి, నేను చిన్నప్పుడు ఒకే స్కూల్లో చదువుకున్నాం. అయిదో తరగతి చదువుతున్నప్పుడు మొదటిసారి ఆమెను నేను చూసాను. చక్రాల్లాంటి కళ్ళు తిప్పుతూ ఏకధాటిగా కబుర్లు చెప్పేది. మొదటి రోజు చెప్పే పద్యం రెండోరోజు చూడకుండా వొప్పజెప్పేది. అన్ని సబ్జక్టుల్లోను క్లాసులో ఫస్టు మార్కు ఆమెదే! ఆరో తరగతి చదువుతున్నప్పుడు ఆమె పుట్టినరోజుకు నన్ను పిలిచింది. క్లాసులో ఆమెతో చదువుతున్న పిల్లల్లో ముగ్గుర్ని మాత్రం రమ్మని చెప్పింది. ఆ ముగ్గురిలో ఇద్దరు ఆడపిల్లలు. మిగిలిన మూడో వ్యక్తిని నేనే. నన్ను ప్రత్యేకంగా కళ్యాణి ఆహ్వానించినందుకు ఆరోజు నేనెంతో సంబరపడిపోయాను. అలా ప్రతీ సంవత్సరం ఆమె పుట్టినరోజుకు నేను హాజరవుతూ వచ్చాను. అలాగే నా పుట్టినరోజుకు తప్పకుండా ఆమె హాజరయేది. కళ్యాణి కంటే నేను నాలుగు నెలలు పెద్ద.

ఇంటి డెకరేషన్ పూర్తి అయింది. ఇక కరెంట్‌పని మిగిలి ఉందని చెప్పి రాజు, వాసు ఎలెక్ట్రీషియన్‌ను పిలవడానికి వెళ్ళారు. డిన్నర్ అయిటమ్సు అన్నీ సూపర్‌గా ఉండాలని, పార్టీ ఠంచనుగా సాయంత్రం ఏడున్నర గంటలకు ప్రారంభం కావాలని ఫోన్ చేసి కేటరింగ్ వాళ్ళకు చెప్పాను. కళ్యాణి రెండుసార్లు ఫోన్ చేసి పార్టీ అరేంజ్‌మెంట్సు గురించి అడిగి తెలుసుకుంది.

కళ్యాణి తండ్రి గొప్ప రాజకీయవేత్త. మొదట అతను స్వచ్ఛంద సేవా సంస్థల్లో పనిచేసి తర్వాత రాజకీయాల్లోకి దిగాడు. వర్ణాంతర వివాహాలను ప్రోత్సహించాడు. వితంతు వివాహాలు జరిపించాడు. ఆస్తిని చాలావరకు దానధర్మాలకు ఖర్చుపెట్టాడు. మిగిలిన ఆస్తిని ఆడపిల్లల పెళ్ళిళ్ళకు అమ్ముకోవలసి వచ్చింది.

డిగ్రీ ఫైనలియర్ చదువుతున్నప్పుడు కళ్యాణి పెళ్ళిప్రసక్తి వచ్చింది. అంతకుముందే ఆమె, నేను ప్రేమలో పడ్డాము. ఆమెను తప్ప మరెవర్ని పెళ్ళిచేసుకోనని ధైర్యంగా చెప్పాను. నేను కళ్యాణిని పెళ్ళిచేసుకోవడం నాన్నగారికి సుతరాము ఇష్టంలేదు.

''కళ్యాణి తండ్రి ఆస్తినంతటిని పోగొట్టుకుని అప్పులపాలయాడు'' అన్నారు నాన్నగారు.

''మనం డబ్బును ఆశించడంలేదు కదా!'' అన్నాను నేను.

''కళ్యాణిది మన కులం కాదు'' అన్నారు ఆయన.

''మతాన్ని గురించే పట్టించుకోని ఈ రోజుల్లో కులం గురించి పట్టింపు అవసరం అంటారా?!''

''నువ్వు పట్టించుకోకపోయినా పెళ్ళికావలసిన చెల్లెళ్ళున్నారని నువ్వు మరచిపోకూడదు. నువ్వు ఆ కులంలేని పిల్లను పెళ్ళిచేసుకుంటే నా [illegible] జీవితాంతం పెళ్ళికాకుండా ఉండిపోతా[illegible] ఉడుకు రక్తం. పెద్దల మాటలు నీకు [illegible] కళ్యాణిని నువ్వు పెళ్ళిచేసుకుంటే ఆ మర్నాడే [illegible] మా శవాల్ని చూస్తావు'' ముఖం ప్రక్కకు [illegible] చరచరా బయటకు వెళ్ళిపోయారు నాన్నగారు.

తండ్రిని ఎదిరించే ధైర్యం ఉన్నా పెళ్ళికావలసి[illegible] చెల్లెళ్ళకోసం కళ్యాణి మెడలో తాళి కట్టలేకపోయా[illegible] నేను. డిగ్రీ రిజల్ట్సు రాగానే నాన్నగారు సెలెక్టుచేసి[illegible] నందినిని చూడకుండానే ఓకే చేశాను. నందినితో జరిగిన నా పెళ్ళికి కళ్యాణి కూడా హాజరైంది. తర్వాత మాకు పుట్టిన బాబుకు అవినాష్ అని పేరు పెట్టి అల్లారు ముద్దుగా పెంచాము. అవినాష్ తప్పటడుగులు వేస్తూ ముద్దుగా చిన్న చిన్న మాటలు చెబుతున్నప్పుడే నందిని శాశ్వతంగా కన్నుమూసింది.

ఆ తర్వాత కళ్యాణి పెళ్ళి జరిగిందని విన్నాను. కాని ఆమె ఎక్కడుందో నాకు తెలియలేదు. ఉద్యోగరీత్యా మొదట్లో నేను చాలా ఊర్లు తిరిగాను. తర్వాత ప్రమోషన్ మీద హైద్రాబాద్ బదిలీ చేశారు.

''సార్, కళ్యాణిగారు ఫోన్ చేశారు. తారా ట్రావెల్స్ ఆఫీసులోనే ఉన్నారు. అర్జంటుపని ఉందట, వచ్చేసరికి ఇంకో అరగంట పడుతుందట. అంటే ఏడుగంటల పదిహేను నిముషాలకు ఎలాగైనా వచ్చేస్తాను అని చెప్పమన్నారు.'' ఇంటి లోపల నుండి వచ్చిన రాజు చెప్పాడు.

''ఓకే- నువ్వు హాల్లోకి వెళ్ళి అక్కడ అరేంజ్‌మెంట్స్ దగ్గరుండి చూసుకో'' అన్నాను.

''సార్-'' రాజు అక్కడే ఆగిపోయాడు.

''ఏవిటి నీ సందేహం?'' అడిగాను.

''వెల్‌కమ్ బోర్డు ప్రక్కన ఎవరి పేర్లు పెట్టాలంటారు?''

''పేర్లు గీర్లు అక్కర్లేదు. వెల్‌కమ్ బోర్డు ఈజ్ యినఫ్. నువ్వెళ్ళి పనిచూసుకో.''

రాజు హాలువైపు దారితీశాడు. ఆ తర్వాత అరేంజ్‌మెంట్స్ చూసి వస్తున్నప్పుడు అవినాష్ గురించి ఆలోచన వచ్చింది. ఇంతకీ వాడు ఎక్కడకెళ్ళాడు? - పార్టీ గురించి నేను వాడికి చెప్పానా? చెప్పడం మరిచిపోయానా? ఏమో, ఎంత ఆలోచించినా గుర్తురావడంలేదు. రాజుని పిలిచి అవినాష్ ఆచూకీ తెలుసుకురమ్మని పంపించాను.

కళ్యాణి క్షేమ సమాచారాల గురించి గడచిన ఇరవై నాలుగు సంవత్సరాల నుంచి నాకేమి తెలియలేదు. క్రిందటినెల నేను అవినాష్‌తో మధురై, రామేశ్వరం చూసి వద్దామని బయల్దేరాను. మధురైలో రెండు టిక్కెట్లు తీసుకుని మధ్యాహ్నం రెండు గంటలకు నేను, అవినాష్ టూరిస్టు బస్సులో కూర్చున్నాం. అవినాష్ వెనకసీట్లో కూర్చున్నాడు. మధ్యవరుసలో నాకు కేటాయించిన సీట్లో నేను కూర్చున్నాను. [illegible] రెండు నిముషాల్లో బయల్దేరుతుందనగా [illegible] యసులో ఉన్న ఒకావిడ బస్సులోపలికి వచ్చి [illegible]

ఎదురుగా ఉన్న సీట్లో కూర్చుంది. ఆమె నా ఎదుట సీట్లో కూర్చున్న రెండు క్షణాలలోనే ఆమె కళ్యాణి అని నేను తెలుసుకున్నాను. కాస్త వొళ్ళుచేసింది. కాని మొహంలో ఎలాంటి మార్పు లేదు.

''కళ్యాణీ!'' అన్నాను ముందు సీట్లో కూర్చున్న నేను.

''ఓ! రాజశేఖరం! నువ్వా. తలమీద వెంట్రుకలు పల్చబడ్డాయి. గుర్తుపట్టలేకపోయాను- ఎలా ఉన్నావు? ఎక్కడ ఉంటున్నావు? నీ శ్రీమతి కులా సాగా ఉందా?'' ప్రశ్నల వర్షం కురిపించింది కళ్యాణి.

''ఆ విషయాలన్నీ తర్వాత చెబుతాగాని, నువ్వేవిటిలా వచ్చావ్? ఇక్కడే ఉంటున్నావా?'' అడిగాను నేను.

''నో- నో- నేను హైద్రాబాద్‌లో ఉంటున్నాను. అక్కడే నా ఉద్యోగం... అబిడ్సులో ఉన్న తారా ట్రావెల్స్‌లో పనిచేస్తున్నాను'' చెప్పింది కళ్యాణి.

''నువ్వు హైదరాబాద్‌లో ఉంటున్నావా?- ఎన్నాళ్ళనుంచి?''

''మా ఆయన చనిపోగానే నేను హైదరాబాద్ చేరుకున్నాను. అంటే ఇప్పటికి పది సంవత్సరాలు కావచ్చు. ఆయన ఒక కారు ఏక్సిడెంట్లో పోయారు.''

''వెరీ సారీ కళ్యాణి.''

''ఇట్సోకే.''

''పిల్లలెంతమంది?''

''ఒకే ఒక్క కూతురు- హైద్రాబాద్‌లో ఎమ్సీయే చేస్తోంది. ఇంతకీ నువ్వెక్కడుంటున్నావ్?'' అడిగింది కళ్యాణి.

''హైద్రాబాద్‌లోనే ఉంటున్నాను. బాంక్ మేనేజర్‌గా పనిచేస్తున్నాను. ఇద్దరం ఒకే ఊర్లో ఉంటూ ఒకరినొకరు కలుసుకోలేకపోయాం. వెరీ ఫన్నీ.''

ఇద్దరం నవ్వుకున్నాం.

మధురై స్టేషన్ నుండి బయల్దేరిన టూరిస్టు బస్సు మహారాజా ప్యాలస్ ముందు ఆగింది. ప్యాలస్ చూడ్డానికి కండక్టర్ ఇచ్చిన టైము పది నిముషాలు. అందువల్ల అంతా బస్సుదిగి హడావిడిగా ప్యాలస్‌వైపు పరిగెత్తారు. బస్సులో కలిసిన ఫ్రండ్స్‌తో అవినాష్ ప్యాలస్ లోపలికి వెళ్ళాడు. నేను, కళ్యాణి కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ప్యాలస్‌వైపు నడిచాము. మాటల్లో నందిని చనిపోయినట్టు, కొడుకు అవినాష్‌తో మధురై చూడ్డానికి వచ్చినట్టు కళ్యాణికి చెప్పాను.

నాకు భార్యా వియోగం కలిగినట్టు తెలుసుకోగానే కళ్యాణి చాలా బాధపడింది. అవినాష్‌ను కళ్యాణికి పరిచయం చేయటానికి టైమ్ చిక్కలేదు.

పుణ్యక్షేత్రాలు దర్శించి హైదరాబాద్ చేరుకున్న తర్వాత నేనూ, కళ్యాణి తరచు సాయంత్రం పబ్లిక్ గార్డెన్స్‌లో కలుసుకుంటూ ఉండేవాళ్ళం. మనసు విప్పి మాట్లాడుకునే వాళ్ళం. వృద్ధాప్యంలో స్త్రీకైనా పురుషుడికైనా ఒకతోడు చాలా అవసరం అన్న ప్రసక్తి మా మాటల్లో చోటుచేసుకునేది. కలుసుకున్న ప్రతిరోజూ నేను అడగాలనుకునే వాడిని- 'ఇప్పుడు మనపెళ్ళికి అడ్డు చెప్పేవారెవరూ లేరు. నీకు అభ్యంతరం లేకపోతే మనం పెళ్ళిచేసుకుందాం.' అని.

కాని ఎందుకో ఎంత చనువున్నా కళ్యాణిని ధైర్యంగా ఈ విషయం అడగలేకపోయేవాడిని. ఇటువంటి పిరికితనంతోనే ఒకసారి ఆమెని మిస్సయ్యాను.

''సార్! కేటరింగ్ వాళ్ళు ఇప్పుడే ఫోన్ చేశారు మరో పదినిముషాల్లో వస్తామని. గెస్టులు ఒక్కొక్కరు వచ్చి హాల్లో కూర్చుంటున్నారు'' క్రికెట్ కామెంటరీలా వాసు వచ్చి నా చెవిలో చెప్పాడు.

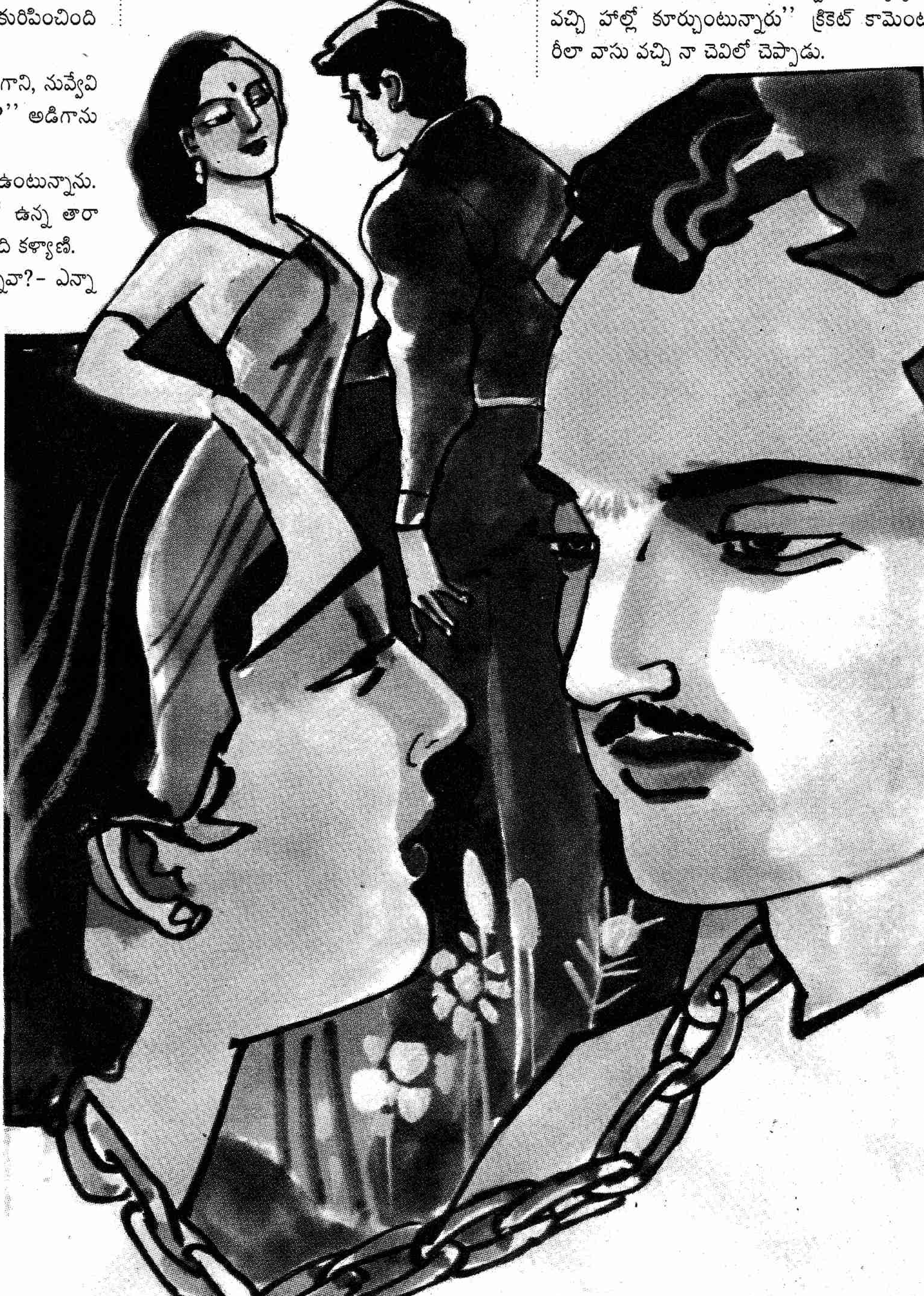

''ఓకే.. ఓకే..'' అన్నాను నేను సరిగ్గా వినిపించుకోకుండా. నా ఆలోచన అంతా అవినాష్ గురించే. వాడు ఎక్కడకు వెళ్ళాడు? ఆఫీసు నుండి ఇంత లేటుగా తనెప్పుడు రాలేదు. ఎవరెవరో వస్తున్నారు, నన్ను విష్ చేస్తూ లోపలికెళ్ళున్నారు. ఎవర్నీ నిండు హృదయంతో రిసీవ్ చేసుకోలేకపోతున్నాను. అవినాష్ ఎన్వీ కంప్యూటర్స్‌లో రెండు నెలల నుంచి పార్ట్‌టైమ్ జాబ్ చేస్తున్నాడు. అక్కడకాని హెల్ప్ అయిపోయాడా?

వారం రోజుల క్రిందట పబ్లిక్ గార్డెన్స్‌లో కలుసుకున్నప్పుడు కళ్యాణి చెప్పింది- ''రాజశేఖరం! నీకు ఎన్నోరోజుల నుంచి చెప్పాలనుకుంటున్నాను. నువ్వు కూడా ఏదో చెప్పాలని అనుకుంటున్నావ్. కాని చెప్పలేకపోతున్నావ్. నీదగ్గర నాకు బిడియం దేనికి? మనసులోని మాట చెప్పడానికి నేను నిశ్చయించుకున్నాను. మా ఆయన చనిపోయేసరికి నా కూతురికి పన్నెండు సంవత్సరాలు. దాన్ని తీసుకుని హైదరాబాద్ వచ్చాను. ఇక్కడే చదివించాను. అది పెళ్ళిచేసుకుని అత్తవారింటికి వెళ్ళిపోయాక నేను ఒంటరిగానే జీవించాలి. కాని నాకో తోడు కావాలి. నీ కొడుకు పెళ్ళిచేసుకున్నాక నీకు కూడా ఇదే పరిస్థితి ఏర్పడుతుంది. అందువలన మనం పెళ్ళిచేసుకుందాం. బాగా ఆలోచించు రాజశేఖరం'' చెప్పింది కళ్యాణి.

మనసులోని మాటను కళ్యాణి ధైర్యంగా చెప్పింది. నేను ఆపని చేయలేకపోయినందుకు సిగ్గుపడ్డాను. ఆనందంతో నానోట మాట రాలేదుకాని ఆనందబాష్పాలు కళ్ళనుండి జలజలా రాలాయి. సంజ చీకట్లు నలుమూలల నుండి ప్రాకుకుంటూ వచ్చి ప్రకృతిని తమ వొడిలో పెట్టుకునే సమయం అది. చుట్టూ ఎవరూ లేరు. ఆ చీకట్లో సంతోషం పట్టలేక కళ్యాణిని దగ్గరకు తీసుకున్నాను.

• • •

కళ్యాణి అంగీకారంతోనే ఆరోజు పార్టీ ఏర్పాటు చేయడం జరిగింది. కళ్యాణి, నేను పెళ్ళిచేసుకుంటున్నామని అతిథులందరికి తెలియపర్చి వారి సమక్షంలో దండలు మార్చుకుని శ్రేయోభిలాషుల ఆశీస్సులు తీసుకోవాలనుకున్నాము.

టైము ఏడుగంటల పదిహేను నిముషాలు. చుట్టూ అమర్చిన రంగు బల్బుల వెలుతుర్లో ఇల్లు ఎంతో సౌందర్యంగా, కాంతివంతంగా పెళ్ళివారిల్లులా శోభిల్లుతోంది. ఎర్రరంగు మారుతీకార్లో అప్పుడే దిగిన కళ్యాణి చిలకాకుపచ్చ జరీ చీరలో పెళ్ళికూతురిలా నాకంటికి కనిపించింది. ఆమె వెంట కూతురు వస్తుందని చూశాను. కాని రాలేదు. కళ్యాణి కూతుర్ని నేనింతవరకు చూడలేదు.

హాల్లో వేదికమీద ప్రత్యేకంగా రెండు కుర్చీలు ఏర్పాటుచేశారు. టైము ఏడున్నర అవుతోంది. రాజు నాదగ్గరకొచ్చి వేదికమీదకు వెళ్ళి కూర్చోమని తొందరచేశాడు. ప్రక్కన నిలబడివున్న కళ్యాణి వైపు తిరిగాను నేను. అందరికీ నమస్కరించి వేదికపైకి వెళ్ళాలన్న ఉద్దేశంతో ఇద్దరం హాల్లోకూర్చున్న అతిథులవైపు తిరిగాము. నాకళ్ళను నేనే నమ్మలేకపోయాను. నా సుపుత్రుడు అవినాష్, వాడివెంట మరో అమ్మాయి దండలు వేసుకుని, కార్లో నుంచి అప్పుడే దిగి కుర్చీలు దాటుకుని మావైపు రావడం నాకంటబడింది.

''అదేవిటి, మా అమ్మాయి ఎవర్నో వెంటేసుకు వస్తుంది! పైగా ఆ దండలేవిటి?'' అంది కళ్యాణి ఆశ్చర్యంగా.

''ఆ అమ్మాయి నీ కూతురా?!'' ఆశ్చర్యం నన్ను ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసింది.

''అవును, ఆ అమ్మాయే నాకూతురు. పేరు వైష్ణవి. ఆ అబ్బాయి ఎవరో తెలియదు. ఎక్కడో చూసినట్టుంది'' చెప్పింది కళ్యాణి.

''ఆ అబ్బాయి నా కొడుకు- పేరు అవినాష్. అంటే నా కొడుకు, నీ కూతురు దండలు మార్చేసుకున్నారన్నమాట. మనం పాతిక సంవత్సరాల క్రిందట చేయలేనిపని, మన నోటీసుకు తీసుకురాకుండా గప్‌చిప్‌గా చేసి వస్తున్నట్టున్నారు మన పిల్లలు.'' గొణిగాను మెల్లగా.

అవినాష్, వైష్ణవి ఆశీర్వాదం కోసం కాబోలు మా ఇద్దరి కాళ్ళపై తలలు వాల్చి చేతులు జోడించి నమస్కరించారు.

''వైష్ణవి, నేను ఒకే కంపెనీలో పార్ట్‌టైమ్ జాబ్ చేస్తున్నాం. ఒకరినొకరు ఇష్టపడ్డాము. పెళ్ళి చేసుకునే ముందు మీకు తెలియపర్చలేకపోయాము. క్షమించండి నాన్నగారూ. మమ్మల్ని ఆశీర్వదించండి'' అన్నాడు అవినాష్.

అదేవిధంగా కళ్యాణి కాళ్ళమీద పడింది వైష్ణవి.

నేను, కళ్యాణి ఒకరి మొహం ఒకరు చూసుకున్నాం.

''మనం ఒకటి తలచాం, దైవం మరొకటి తలచింది. విధి విలాసం- మన చేతిలో ఏమీలేదు. వేదిక మీద నూతన దంపతుల్ని కూర్చోపెట్టి ఆశీర్వదించి అక్షింతలు వేయడం మన తక్షణ కర్తవ్యం'' ముందుగా తేరుకుని నాతో నెమ్మదిగా అంది కళ్యాణి.

నూతన దంపతులు వేదికను అలంకరించారు.

''నూతన వధూవరులు- చిరంజీవి అవినాష్, చిరంజీవి సౌభాగ్యవతి వైష్ణవిలను ఆశీర్వదించి అక్షింతలు వేయవలసినదిగా అతిథులను కోరుతున్నాను'' మైక్‌లో చెప్పాను.

పార్టీ ముగిసిన వెంటనే అవినాష్‌ను, వైష్ణవిని వెంటబెట్టుకుని కార్లో తన ఇంటికి వెళ్తున్న కళ్యాణికి కన్నీటితో వీడ్కోలిచ్చాను.

★

నిర్మాత కాన్ఫిడెన్స్

గ్రాఫిక్స్ ఎఫెక్ట్స్‌తో 'దేవి' చిత్రం తీసి ఘనవిజయం సాధించిన నిర్మాత ఎం.ఎస్.రాజు ఈసారి కోడి రామకృష్ణ దర్శకత్వంలో వెంకటేష్ హీరోగా 'దేవి పుత్రుడు' అనే చిత్రాన్ని భారీగా తీస్తున్నాడు. ఒక పాటకోసం లక్షలాది రూపాయలు ఖర్చు చేసి వేయించిన సెట్ బాగోలేదని మార్చేసారు. 'దేవి' చిత్రంలో 26 నిమిషాల గ్రాఫిక్స్ వర్క్స్ వుంటే, 'దేవి పుత్రుడు'లో 35నుండి 40 నిమిషాల వరకూ వుంటుందట. నైజాం ఏరియాకు హక్కుల కోసం బయ్యర్లు 4కోట్లు ఆఫర్ చేస్తున్నారట. ఇంత పెద్ద మొత్తం ఆఫర్ రావడం ఇదే మొదటిసారి. 'ఈ చిత్రం 25కోట్ల రూపాయల షేర్‌ను రాబట్టుకుంటుంది. సుదర్శన థియేటర్‌ను 200 రోజులకు రిజర్వ్ చేయమని బయ్యర్లకు చెప్పాను' అని నిర్మాత కాన్ఫిడెన్స్ వ్యక్తం చేసాడు.

ఇంటర్వ్యూలంటే భయం

తల్లిపాత్రల అన్నపూర్ణను సినిమా వాళ్ళంతా 'అందమైన అమ్మ' అని పిలుస్తూ వుంటారు. హీరోయిన్‌గా రంగప్రవేశం చేసి తల్లి పాత్రలకు సెటిల్ అయిపోయిన అన్నపూర్ణకు ఎందుకో పత్రికల వాళ్ళంటే, ఇంటర్వ్యూలంటే భయం. విలేకరులు వెళ్ళి ఇంటర్వ్యూ కోసం అడిగితే 'నా ఇంటర్వ్యూ ఎందుకయ్యా కుర్రవాళ్ళున్నారుగా వాళ్ళవి తీసుకోండి' అంటూ తప్పుకుంటూంది అన్నపూర్ణ. ఏమిటో ఒక్కొక్కరి అభిప్రాయాలు ఒక్కోరకంగా వుంటాయి.

-శివానంద్.యన్